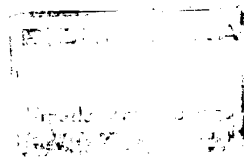

Warszawa, 13 marca 1939 r.

URZĄD PATENTOWY

F 16c 1110

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 27864.

Kl. ~~47~~ b, 32.

47 b, 1/10

Fichtel & Sachs A.-G.
(Schweinfurt, Niemcy).

Zamek do linki Bowdena.

Zgłoszono 15 lutego 1938 r.
Udzielono 31 grudnia 1938 r.
Pierwszeństwo: 17 lutego 1937 r. (Niemcy).

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest zamek do linki Bowdena, składający się z podzielonego na dwie części ciężna i podzielnej na dwie części rurki przewodniczej, które to części ciężna i rurki są połączone za pomocą łatwo rozłączalnych złączy, zaopatrzonych we wspólny bezpiecznik przeciw samoczynnemu rozłączaniu się w postaci tulejki, przesuwnej na końcach rurki przewodniczej, przy czym końce zewnętrzne linki w razie jej rozłączenia nie potrzebują być odjęte od przyrządów, do których są one normalnie przymocowane.

Znane zamki z tulejką przesuwną, które mogą być zakładane w dowolnym miej-

scu na całej długości linki Bowdena i niezależnie od innych części, np. na oddzielnym trzymaku, mają tę wadę, że tulejkę przesuwą stanowi tulejka gwintowana, tworząca w miejscu połączenia rurki przewodniczej osłonę zewnętrzną i służącą do zachowywania potrzebnego odstępu między końcami tulejki przewodniczej naprężonej linki Bowdena. Przy odkręcaniu tulejki gwintowanej dosuwają się końce tulejki przewodniczej ku sobie, a złącze ciężgien naprężonych (które to naprężenie w linie Bowdena następuje pod działaniem sprężyny wyrównującej i pociągowej) jest z tego powodu trudno dostępne, względnie rozłączanie i łączenie jest utrudnione, po-

nieważ brak środków do utrzymania końców tulejki przewodniczej w odpowiednim odstępie podczas tych czynności.

Według niniejszego wynalazku są zastosowane końcówki rozporowe, które przy zakładaniu i wyjmowaniu względnie rozłączaniu i łączeniu końców ciężna utrzymują końce tulejki zawsze w dostatecznym odstępie, a po wyprostowaniu linki Bowdena i nasunięciu tulejki powodują jednocześnie naprężenie tej linki. Wynalazek wyróżnia się więc tym, że skierowane ku sobie końcówki, najlepiej ukośne, rurek przewodniczych są połączone przegubowo za pomocą rozpórki lub zaopatrzone w występy, tworzące zderzaki tak, iż odsłaniają znane rozłączalne połączenie przegubowe ciężen przez skrócenie rurek przewodniczych wskutek wygięcia z prostej linii w miejscu połączenia, zaś przy wyprostowaniu jednocześnie powodują naprężenie ciężen, znajdujących się pod działaniem sprężyny.

Zaletą polega na tym, że rozłączenie i łączenie przeprowadza się szybko bez pomocy narzędzi.

Rysunek przedstawia dwa przykłady wykonania linki. Fig. 1 przedstawia ją w widoku z boku, częściowo w przekrojach; fig. 2 — jej zamek w położeniu według fig. 1 z tuleją przesuniętą w położenie otwarte; fig. 3 — zamek w widoku z góry w położeniu według fig. 2; fig. 4 — linkę Bowdena w położeniu wygiętym, umożliwiającym łatwe rozłączenie odcinków linki przez zdjęcie haka; fig. 5 — odmianę wykonania częściowo w przekroju podłużnym z opierającymi się o siebie tulejami.

W przykładzie wykonania według fig. 1 — 4 składa się zamek, łączący odcinki linki, z dwóch części, utrzymywanych w położeniu użytkowym za pomocą zabezpiecznika. Jedna część służy do łączenia obydwóch części ciężna a druga do łączenia odpowiednich części rurki przewodniczej lub giętkiej osłony.

Łącznik części 7 i 8 ciężna zawiera poprzeczny trzpień 9, z którym połączona jest część 7, np. za pomocą lutowania lub przesunięcia przez poprzeczny otwór albo za pomocą węzła, oraz z podwójnego haka 10, obejmującego trzpień z dwóch stron części 7. W tym miejscu koniec części 8 jest w podobny sposób przymocowany. Zamiast takiego łącznika można zastosować haczyk z uszkiem.

Połączenie haczykowe jest otrzymane za pomocą zwykle w linkach Bowdena stosowanych sprężyn wyrównujących i ciągnących, utrzymujących ciężno w stanie naprężonym.

Łatwo rozłączalne złącze części rurki przewodniczej składa się z dwóch tulejek 12 i 13 z metalu lub innego materiału, przymocowanych na końcach tych części i skośnie ściętych na ku sobie skierowanych końcach, zaopatrzonych w uszka 11, w których to tulejkach przesuwają się w kierunku podłużnym ciężno 7, 8. W uszku 11 części 12, 13 jest założony pałak 14 z zagiętymi końcami. W ten sposób powstaje przegubowe połączenie, dzięki czemu obie tulejki 12 i 13 mogą się ustawiać względem siebie pod różnymi kątami, przy czym obie części ciężna 7 i 8 zbliżają się ku sobie i haczyk 10 może być zdjęty z poprzecznego trzpienia 9, jak to uwidoczniło na fig. 4. Ramię 16 pałaka 14 jest zabezpieczone przeciw przesuwowi w uszku za pomocą zagięcia 17 lub główki, zaś ramię 15 może być wyciągnięte z uszka, gdy tulejki 12 i 13 zostaną przesunięte w poprzek. Za pomocą tych łączników obie części ciężna i rurki przewodniczej można rozłączyć i ponownie połączyć.

W położeniu roboczym zamek jest zabezpieczony przeciw niepożądanemu rozłączeniu za pomocą nasuniętej na niego przesuwnej tulejki 18. Przesuw tej tulejki jest z jednej strony ograniczony pierścieniem 19. Tuleja może być również zabezpieczona dodatkowo za pomocą gwintu

lub w inny sposób. Tuleja służy do usztywnienia łączonych końców 12 i 13. Przy rozłączaniu części linki Bowdena przesuwna tulejka 18 znajduje się w położeniu, przedstawionym na fig. 2 — 4.

W drugim przykładzie wykonania według fig. 5 uszka i pałak, tworzące przegubowe połączenie, są pominięte, a skośne końce 20 tulei 12 i 13 stykają się lub za pomocą występow zachodzą na siebie, tworząc zderzaki, gdyż pod działaniem sprężyn linki Bowdena są dociskane do siebie. Przeciw bocznym przesuwom są one zabezpieczone za pomocą przesuwnej tulei 18. Po przesunięciu tulei 18 w kierunku podłużnym, obie tuleje 12 i 13 mogą być przesunięte względem siebie w bok, a następnie przybliżone do siebie, po czym dopiero ciągnąć może być rozłączone.

Zamek łączący według wynalazku może być stosowany do kilku linek pociągowych, umieszczonych we wspólnej rurce prowadniczej.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Zamek do linki Bowdena, składający się z podzielnego na dwie części ciągną i podzielnej na dwie części rurki prowadniczej, które są połączone za pomocą łatwo rozłączalnych złączy, zaopatrzonych w wspólny bezpiecznik przeciw samoczynnemu rozłączaniu się w postaci tulejki, przesuwnej na końcach rurki prowadniczej, przy czym zewnętrzne końce linki w razie jej rozłączenia nie potrzebują być odjęte od przyrządów, do których są one normalnie przymocowane, znamieny tym, że skierowane ku sobie końcówki, najlepiej ukośne, rurek prowadzi-

nych (12, 13) są połączone przegubowo za pomocą rozpórki (11, 14 — 16) lub zaopatrzone w występy (20), tworzące zderzaki tak, iż odsłaniają znane rozłączalne połączenia (9, 10) cięgien (7, 8) przez skrócenie rurek prowadniczych wskutek wygięcia z prostej linii w miejscu połączenia, przy wyprostowaniu zaś części łączących (12, 13, 14 lub 12, 13, 20) jednocześnie powodują naprężenie cięgien (7, 8), znajdujących się pod działaniem sprężyny.

2. Zamek według zastrz. 1, znamieny tym, że rozpórkę stanowi pałak (14) w kształcie litery U, łączący części rurek prowadniczych (12, 13), którego jedno ramię (17) jest połączone nierozłącznie z jedną rurką prowadniczą (13).

3. Zamek według zastrz. 1 i 2, znamieny tym, że skośne końce części (12, 13) rurki prowadniczej (20) są połączone zawiasowo i przegubowo za pomocą uszek (11) i ramion (15, 16).

4. Zamek według zastrz. 1, znamieny tym, że skośne końce części (12, 13) rurki prowadniczej są zaopatrzone na końcach (20) w występy, które utrzymują je w określonym położeniu względem siebie.

5. Zamek według zastrz. 1, znamieny tym, że tuleja przesuwna (18) jest przy przesuwie w jednym kierunku ograniczona pierścieniem (19) na końcu jednej tulejki prowadniczej (12) i w tym położeniu zabezpiecza części łączące w położeniu roboczym.

Fichtel & Sachs A. - G.

Zastępca: Inż. F. Winnicki,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

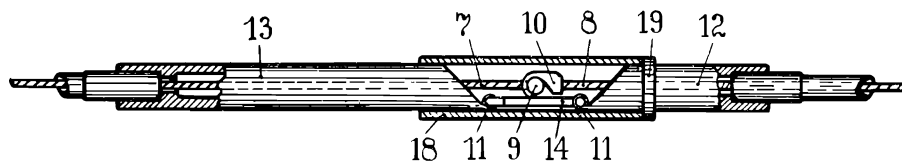

Fig. 2.

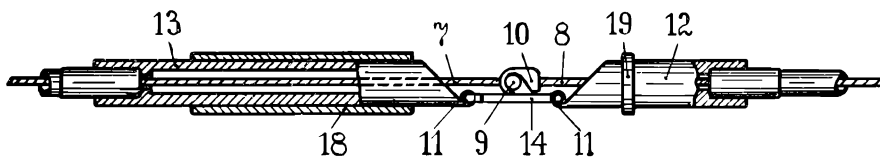

Fig. 3.

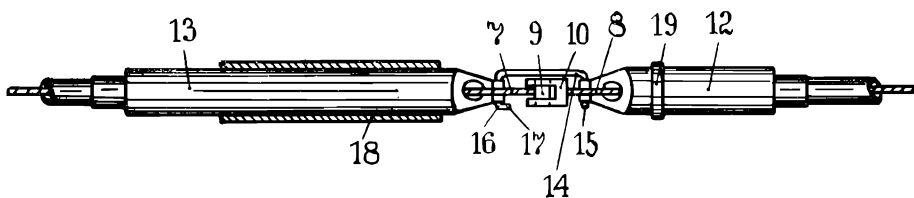

Fig. 4.

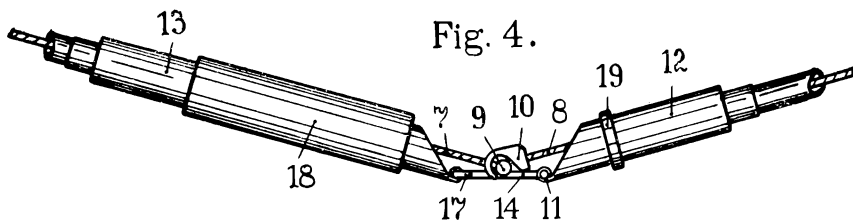

Fig. 5.

